

opinie & analyse

Terwijl steeds meer kerken leeg komen te staan, groeit de nood aan dialoog tussen mensen met verschillende religies. Waarom niet in elke centrumstad een ontmoetingsplek inrichten, stellen **JOHAN VRINTS** en **DIDIER VANDERSLYCKE** voor.

Maak plaats voor andere religies

JOHAN VRINTS &
DIDIER VANDERSLYCKE

Wie? Stafmedewerker interlevensbeschouwelijk werken & nationaal secretaris Orbit vzw.

Wat? Nieuwkomers zitten verlegen om ruimtes waar ze als religieuze gemeenschap kunnen samenkomen. De rooms-katholieke kerk, kan er iets aan doen.

De kuierende pastoor in de dorpskern is er allang niet meer, maar ook de voorbijflitsende priester die op zondag zijn weg zoekt naar meerdere parochies wordt binnenkort voltooid verleden tijd. Het weekblad *Kerk & Leven* publiceerde onlangs cijfers over het dalende aantal priesters in de Vlaamse bisdommen (*DS 4 mei*).

De Vlaamse overheid vraagt de bisdommen en kerkbesturen voor de dag te komen met plannen voor de gebouwen die in gebruik zijn of waren voor de eredienst. Zo'n kerkenplan moet duidelijk maken waarvoor het gebouw in de toekomst dienst kan doen. Blijft het uniek voor de rooms-katholieke eredienst of komt er een nevengebruik, of misschien zelfs een volledige herbestemming? Die verplichte oefening wordt niet overal op applaus onthaald, maar het proces is onomkeerbaar. Elke kerk heeft een plan nodig. Anders dreigt de verkoop of de afbraak.

Niet genoeg ruimtes

Enkele bisdommen beslisten nu al om het aantal kerken voor rooms-katholieke erediensten in te perken. Ze verwachten dat de kerkgangers hun weg vinden naar een 'hoofdkerk' waar de zondagsmis verzekerd is. Sommige bisschoppen beperken zich niet tot een kerkherbestemming light. Ze sporen de kerkbesturen aan om ruimer te denken. Het Interdiocesaan Pastoraal Beraad adviseerde onlangs 'om met de nodige creativiteit op zoek te gaan naar gebruik, medegebruik en nevenbestemming van kerkgebouwen'. Het kerkgebouw en zijn bedienaars alleen inzetten voor de eigen 'liturgische eredienst' is een te beperkt uitgangspunt. De vraag moet zijn: wat is de missie van de christelijke geloofstraditie in de geseclariseerde samenleving waar 'god terug is'? En niet alleen: hoeveel vieringen kun je er nog houden?

Onze organisatie, een initiatief van de Vlaamse kerkgemeenschap, wil verschillende religies en levensbeschouwingen

De expo 'Hallo Baby!' in de H. Magdalenakerk. © Bart Vertommen

dichter bij elkaar brengen. Veel nieuwkomers laten ons weten dat er niet genoeg ruimtes zijn waar ze als levensbeschouwelijke groep of religieuze gemeenschap kunnen samenkomen (*DS 27 mei*). Het lijkt logisch dat de eredienst die het grootste aantal vierkante meters onderdak heeft, hulp biedt.

Vertekend beeld

Wat we ook horen, is de nood aan ontmoeting, debat, dialoog en kennismaking met en tussen religieuze en levensbeschouwelijke gemeenschappen. In centrumsteden en daarbuiten lukt het nog steeds niet om 'de andere' en 'het andere geloof' echt te leren kennen. Soms ontstaat daardoor een heel vertekend beeld. Velen, ook in het onderwijs, willen dat beeld gelukkig bijstellen en de kloof dichten, omdat ze beseffen dat Vlaanderen interlevensbeschouwelijk is én blijft.

De rooms-katholieke kerk kan aan die nood tegemoetkomen. Ze kan het mogelijk

In centrumsteden en daarbuiten lukt het nog steeds niet om 'de andere' en 'het andere geloof' echt te leren kennen

maken, in eigen of gemengd beheer, één kerkgebouw per centrumstad om te bouwen tot een kruispunt voor kennismaking en dialoog. Een plek met boeken en voorwerpen van religies en levensbeschouwingen, een plaats voor tentoonstellingen, met ronde tafels, projectiemogelijkheden, een conferentieruimte ... Zoals culturele centra en bibliotheken nodig zijn voor de culturele ontwikkeling, zo kunnen die nieuwe centra oefenplaatsen zijn voor interlevensbeschouwelijk samenleven.

Mensen actief in de samenlevingsopbouw en het onderwijs reageren enthousiast op dit voorstel, maar er zijn enkele praktische kwesties die moeten worden uitgeklaard. Wie doet het beheer? Is dat materieel mogelijk? Wie financiert? Gaat het klassieke kerkpubliek het appreciëren? Terechte, maar oplosbare vragen.

In de H. Magdalenakerk in Brugge is nu de tentoonstelling *Hallo Baby!* te zien. In verschillende steden geven kerken al een podium aan interreligieuze muziek of lezingen. De evaluaties zijn positief. Die tijdelijke openheid omzetten in een permanent aanbod, is nu de uitdaging. Wij kijken uit naar kerkbesturen, bisdommen, gemotiveerde creatieve geesten en architecten die – ook letterlijk – willen tekenen voor deze optie. Kerkgebouwen laten verkopen of commercieel vermarkten is geen optie, zeker niet wanneer die gebouwen een tweede leven kunnen krijgen als knooppunt voor een verbonden Vlaanderen.

DE MENING

De moord op kittens en komma's

Schrijven is schrappen. Dat heeft Paul Romer, hoofdeconoom bij de Wereldbank, goed begrepen. Zijn vermeende taalnazisme leidde ertoe dat hij de woorden 'chef van de economische onderzoeksafdeling' uit zijn functietitel kon schrappen (*DS 30 mei*).

Romer verweet de 600 economen bij de Wereldbank onder meer overdadig gebruik van het woord 'en', dat volgens hem niet meer dan 2,6 procent van de woorden in een rapport mag uitmaken. Klinkt als komma-neukerij, tot je berekeningen van de Wereldbank van 2014 erop naslaat. Van de 1.611 documenten die online werden gepubliceerd, is 32 procent door niemand gedownload.

Waarom is het door Romer gehate woord 'en' zo problematisch? Excessief gebruik van dit verbindingswoord is vaak een teken van ellenlange zinnen en verhoogt de kans op opsommingen van holle frasen en andere vormen van gebakken lucht die een tekst onleesbaar maken (hint: dit is zo'n zin). Een rapport uit 1991 formuleert deze doelstelling: *to promote corporate governance and competition policies and reform and privatise state-owned enterprises and labour market/social protection reform*. Je zou bijna denken dat de economen niet willen dat hun rapporten gelezen worden.

Romer laat het er niet bij zitten en slaat onder de hoofding 'Romer vermoordt kittens' terug op zijn blog. De man is blijkbaar niet alleen goed in redactie, hij heeft ook de gouden internetregel begrepen: katten staan gelijk aan clicks en de moord op kittens is als misdrijf aanzienlijk meer *shareable* dan die op komma's. Wie tussen de regels door kan lezen, maakt eruit op dat hij zijn collega's bekrompen vindt. 'Blijkbaar doet het gerucht de ronde dat ik niet aardig was, toen ik mensen vroeg om duidelijker te schrijven. En ook dat ik kittens vermoord in mijn bureau.' Wat een heerlijk schandaal.

Hoe belangrijk goed taalgebruik is, was ook in een stuk te lezen. 'Ik krijg alleen antwoord op mijn mail als ik de mail etiquette volg: beginnen met "Geachte professor" en afsluiten met "Hoogachtend"; aldus een Nederlandse die studeert in Gent en deze les in schrijven op z'n Vlaams in de praktijk moest leren (*DS 30 mei*). Nadat ik de krant van gisteren had gelezen, ben ik trots op mijn behoorlijk ondanbare werk als eindredacteur. Het belang van leesbaarheid valt doorgaans pas op als ze ontbreekt. In plaats van boze e-mails te sturen naar economen zonder taalgevoel, had Romer dan ook beter een paar van mijn beroepsgenoten kunnen inhuren. Of is die stoffige Wereldbank toch beter in communicatie dan ze doet uitschijnen? Waarschijnlijk zijn er nog nooit zoveel rapporten gedownload als nu.

SELMA FRANSSSEN

is redactrice bij Charlie Magazine. Zij verzorgt deze week 'De mening' in dS Avond, waar deze bijdrage gisteren verscheen.